

U Japanu, u krivom trenu

Našla sam se u Japanu usred jednog od najjačih potresa ovog stoljeća. Nevjerojatno koliko je tanka linija između života i smrti. Misliš da imaš kontrolu nad svime; osjećaš se jak, hrabar, sretan, a onda u trenu shvatiš kako to sve možeš izgubiti i kako ustvari živimo u iluziji da možemo upravljati svojim životima i kontrolirati vlastitu sudbinu

Kako se bajka pretvorila u noćnu moru

Bio je sunčan dan i bila sam presretna što sam otputovala u tako daleku zemlju, zemlju punu tradicije koja me oduvijek fascinirala. Četvrti dan našeg boravka u Tokiju, međutim, bio je rezerviran za modernu atrakciju - glasoviti tokijski Disneyland! Moj tata, brat i ja kao mala djeca smo se veselili posjetu meni najdražem zabavnom parku. Kada smo stigli, zakoračili smo doista u pravu bajku, toliko glazbe, veselja, boja, smijeha... Toliko ljudi, djece... Svi su hodali po parku s raznim maskama Disneyevih likova, kostimima, kapama, majicama... Naravno, i mi smo se ubrzo prilagodili tom trendu i kupili neki dodatak u suvenir-shopu.

Park je bio prepun posjetitelja i bilo je skoro nemoguće ući na razne atrakcije, s obzirom da je predviđeno čekanje bilo oko dva sata. Zato smo veliki dio jutra proveli u šetnji kroz park. Uronili smo u Disneyev svijet, okruženi raznim likovima crtanih filmova... Uхватила me nostalgija i sve me to vratilo nazad u djetinjstvo pa sam poželjela ostati tamo zauvijek.

Tek smo poslijepodne ipak odlučili stati u red za jednu atrakciju, ne mareći koliko ćemo vremena izgubiti. Kad odjednom, tlo se počelo tresti; najprije smo pomislili da je to uobičajeni mali potres, jedan od onih kakvi su nas pratili već danima, ali odjednom je stvar izmakla kontroli. Zemlja se počela silovito tresti i micati lijevo-desno i osjećala sam se kao da plovim na drvenoj splavi usred oceana.

Odmah smo svi otrčali na otvoren prostor i sjeli na pod. Prave opasnosti nije bilo, jer smo bili daleko od velikih zgrada (u Disneylandu su sve su zgrade jednokatnice). Zemlja se tresla i nije imala namjeru stati. Srce mi je počelo snažno tući od nemoći i odjednom sam shvatila koliko smo ustvari svi krhki i koliko nemamo kontrolu nad prirodom.

Pogledala sam oko sebe i vidjela uplašene ljude, djecu, mlade, odrasle... Svi smo bili jednaki u tom trenutku; nije bilo bogatih i siromašnih, poznatih i nepoznatih,

privilegiranih... Svi smo bili obični ljudi, nemoćni pred silom prirode, svi smo bili isti! Nakon nekoliko stravičnih minuta, odjednom se sve smirilo. Odjednom je zavladała tišina, svi su izbezumljeno gledali oko sebe... Nismo se niti uspjeli dići s poda, kada eto, i drugi put se zatreslo skoro istim intenzitetom.

Savršena disciplina i altruizam

Da stvar bude gora, naoblačilo se i počela je padati blaga kišica. Instinktivno smo se svi počeli dizati s poda kako bismo se zaklonili od kiše, ali potres nije prestajao. Ne mogu riječima opisati taj osjećaj kada ste potpuno nesigurni dok stojite nogama na zemlji, kada ne možete kontrolirati situaciju i osjećate se potpuno bespomoćnim. Kada ne znate kako postupiti, kamo pobjeći i pogotovo od koga ili čega! A da ne govorim o tome da smo bili u stranoj zemlji gdje rijetko tko govori engleski i gdje ništa nismo mogli razumjeti. Naravno sve su atrakcije zatvorili u trenu. Zamolili su nas da se preselimo u središte parka, da sjednemo na pod i čekamo. Nevjerojatna je poslušnost i disciplina toga naroda, koji je bez panike i vikanja slijedio upute i mirno čekao, znajući pritom da ga država i institucije neće napustiti te da će se pobrinuti za sve. Zemlja se neprestano tresla, malo jače, pa malo slabije. A naši su izrazi lica bili sve prestrašeniji. Park je bio zatvoren, a mi nismo mogli van iz njega.

Ali nismo bili sami; organizacija parka bila je nevjerojatna! U njemu je bilo oko 9000 ljudi, a djelatnici su se brinuli o svima nama. Osigurali su nam kišne kabanice, kišobrane i tople čajeve, improvizirali su šatore usred parka kako bi nas zaklonili od kiše i vjetra koji je počeo puhati, dijelili su kartone na kojima smo mogli sjediti ili ležati.

Hladna i neizvjesna noć

Dijelili su rukavice i maske za lice. Kada je pao mrak, počeli su otvarati restorane kako bismo se svi mogli smjestiti na toplo i pronaći neko mjesto na podu za noćenje. Opskrbili su nas dekičama, donijeli su tople porcije riže i nitko nije ostao gladan... Nevjerojatna je briga koju su pokazivali jedni za druge, taj altruizam. Sve su dijelili, pa čak i jedan jedini keks! Puno ljudi nas je vidjelo izbezumljene i prišlo nam, te podijelilo s nama porciju kokica, čaj ili čokoladicu. Ništa im nije bilo teško napraviti za drugoga - čim bi vidjeli nekoga u nevolji sve bi napravili da mu pomognu. Bilo je i mnogo obitelji s djecom; tako discipliniranu i poslušnu djecu nikada u životu nisam vidjela! Pored nas na podu ležao je jedan bračni par s dvoje male djece. Nevjerojatno s koliko su se pažnje i ljubavi brinuli o toj djeci i nakon toga s isto toliko pažnje i ljubavi s nama podijelili to što su imali. Zaposlenici parka, unatoč strahu i panici, bili su nam na usluzi cijelo vrijeme, brinuli se o nama i čuvali nas; cijelu noć su stajali ispred ulaznih vrata svakog restorana, usred parka, ispred WC-a i kada god bi im se netko obratio, ili ih nešto pitao, oni bi mirno, sa smiješkom na licu, još odjeveni u svoja radna odijela, unatoč hladnoći, odgovorili i pomogli svima. Zaista nam ništa nije nedostajalo i

zahvaljujući organizaciji, osjećali smo se na sigurnom! Zemlja se tresla cijelu noć. Naravno, nismo skoro uopće spavali, kako zbog straha, tako zbog uzbuđenja. Kada se situacija stabilizirala i šok splasnuo, moj brat i ja smo počeli shvaćati da se unatoč svemu, ipak nalazimo u Disneylandu usred noći, i da nam je to jedinstvena i neponovljiva prilika za šetnju po tom nevjerojatnom parku!

Ostavili smo tatu u Western gradu u šerifovoj kućici na podu da čuva mjesto za spavanje, a mi smo otišli van. Bilo je jako teško zaspati nakon svega, dan je bio naporan, kao i noć... Bilo je hladno, neudobno, stalno se sve treslo, a što je najgore, nismo ustvari uopće znali što se zaista dogodilo. Oko 5 sati ujutro donijeli su nam doručak - malo pecivo i gusti topli napitak od kukuruza. Nakon toga, brat i ja ponovno smo izletjeli van kako bismo dočekali zoru ispred Pepeljuginog dvorca... Tijekom noći dio gostiju je napustilo park, tako da nas je ujutro ostalo puno manje. Boravili smo u parku i cijeli sljedeći dan; naravno atrakcije nisu radile, ali mogli smo šetati, slikati se i opustiti.

Koliko je god situacija bila tragična, toliko je samo mjesto gdje smo se nalazili ublažilo stvar, pogotovo zato jer smo svi na glavi imali smiješne kape, uši, zvončice, Mickey Mouse, medvjediće...

Povratak u realnost

Pravi i još veći šok doživjeli smo tek kada smo stupili u realnost i izašli iz parka. Već na parkiralištu parka dočekale su nas pukotine na tlu, a kada smo došli do kolodvora, vidjeli smo razrušene zgrade, rupe, pukotine po cestama i pločnicima. Prijevozna sredstva bila su svedena na minimum. Trebalo nam je 4 sata da dođemo do hotela u centru Tokija. Iako u samom Tokiju ništa nije bilo razrušeno, ljudi su bili izbezumljeni, šokirani i uplašeni. Kada smo u hotelu vidjeli naše kolege i prijatelje, snimke tsunamija, shvatili smo koliko nas je Bog čuvao, i koliko smo bili sretni što smo bili u Disneylandu. To je iskustvo koje nikada u životu neću zaboraviti.